

## Arrest

nr. 216 295 van 31 januari 2019  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN  
Langestraat 46/1  
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 5 april 2016 en heeft zich vluchteling verklaard op 14 april 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 28 juni 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 16 februari 2017 en op 27 maart 2017.

1.3. Op 5 juli 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

**“A. Feitenrelaas**

*U verklaart geboren te zijn in Draa Al Mizan, Tizi Ouzou, en een Algerijn van Kabylische origine te zijn. U komt uit een gemengd religieus gezin: uw moeder is een moslima, uw vader is christen en ook u belijdt deze religie. Onder uw broers en zussen zijn er zowel moslims als christenen.*

*U ging tot het vierde lager naar school, waarna u uw studies stopzette gezien de afstand tussen uw huis en de school, alsook omdat uw vader niet over het nodige geld beschikte om de verplaatsingskosten van zijn kinderen te betalen en boeken te kopen. U volgde daarna een opleiding mechanica (gespecialiseerd in tractoren) en verdiende als landbouwer de kost.*

*Sinds u klein was werd u net als andere christenen beledigd, doch u bent er intussen aan gewend, zo stelt u en u doet hier verder niets mee.*

*In 2012 werd een stuk van de grond die in het bezit was van uw grootvader ingepalmd door de autoriteiten om er een fabriek op te bouwen, doch toen hij uitleg ging vragen werd hij gedurende drie dagen gedetineerd waarop hij de schrik te pakken kreeg en in dezer geen verdere stappen meer ondernam. Na diens dood bewerkten twee ooms de aanpalende gronden. Op een dag was u getuige van het gegeven dat de autoriteiten op de aanpalende grond een parking probeerden aan te leggen en bezig waren een afsluiting op te zetten, doch uw oom weigerde dit te laten doorgaan waarop hij door de veiligheidsagenten mishandeld werd. U ging daarop uw tractor halen en vernielde de afsluiting, waarna de fabrieksdirecteur klacht tegen u neerlegde. De zaak kwam voor de rechter en jullie werden in het gelijk gesteld, jullie kregen jullie rechten terug en de tegenpartij diende een vergoeding te betalen. Hierna liet u de gronden over aan uw ooms en was de zaak voor u afgedaan.*

*Op 17 of 18 september 2013 werd u door een vriend uitgenodigd om een glas te drinken. Rond middernacht vertrok u naar huis terug via de ‘veilige route’ maar u merkte dat u door een auto werd achtervolgd en toen u een gevaarlijke bocht moest nemen diende u onverhoeds te stoppen voor een auto die de weg versperde. Zodra u stopte werd u door een viertal personen uit de auto gesleurd, geslagen en uitgemaakt voor hond en jood. U meende dat één van de stemmen van uw belagers toebehoorde aan uw neef, S.(...) G.(...). U werd voor dood achtergelaten tot een voorbijrijdende auto u opmerkte en de gendarmes waarschuwde dat er een ongeval was gebeurd. Gezien dit een gevaarlijk gebied was kwamen de gendarmes in het gezelschap van een aantal soldaten en werd u naar het ziekenhuis in Tizi Ouzou overgebracht. U werd ondervraagd en vertelde over uw vermoeden dat uw neef betrokken was bij dit incident.*

*Na deze gebeurtenis bent u met de bewuste neef gaan spreken, maar niettegenstaande deze u verzekerde dat hij op het moment van de feiten aan het werk was in de fabriek en bijgevolg onschuldig was, sloeg u hem waarop u met een deel van de familie problemen kreeg omdat u hem valselijk beschuldigd had. Deze neef legde klacht tegen u neer en de zaak kwam voor de rechtbank, u werd andermaal in het gelijk gesteld. In deze periode probeerde diens vader, K.(...), die een terrorist was, u ook te slaan in een café, maar omdat u de zaak niet erger wilde maken en u uw familie respecteerde, liet u na klacht neer te leggen. Uw problemen met deze K.(...) dateren daarenboven reeds van begin jaren ‘90, sinds die tijd bedreigde hij u en probeerde hij u fysiek te raken.*

*Ongeveer een maand later, begin 2014, diende deze K.(...) echter wel klacht tegen u in. Hij gebruikte een arbeidsongeval als voorwendsel om u van mishandeling te kunnen betichten en staaft deze klacht aan de hand van een attest dat hij van een gerechtsdokter had gekregen. Toen de zaak voor de procureur kwam, oordeelde deze dat u hem niet verwond had, doch dat het een arbeidsongeval betrof en K.(...) zich van een frauduleus document had bediend waarop hij tot zes maanden detentie werd veroordeeld en een waarschuwing kreeg daar hij misbruik van het gerecht had gemaakt.*

*Sinds deze incidenten verborg u zich bij vrienden, doch ging wel nog quasi dagelijks naar huis, maar u deed dit heel discreet.*

*De dorpsoudste probeerde een verzoening te bewerkstelligen doch tevergeefs.*

*Begin 2014, u was niet aanwezig, werd uw boerderij in brand gestoken. U zag het vuur en probeerde te redden wat er nog te redden viel, ook de brandweer en de gendarmerie snelden toe. U weet niet wie*

hiervoor verantwoordelijk is en heeft de zaak in handen van uw vader gegeven, die klacht neerlegde. De zaak is nog steeds in behandeling. Daarenboven werden het jaar ervoor een aantal hectare tarwe in brand gestoken, een beperkt aantal hectare kon gered worden. Uw broer stapte naar het gerecht en legde klacht tegen twee personen neer, doch details hieromtrent hebt u niet.

Uiteindelijk oordeelde u dat u niet langer in uw land van origine kon blijven en besloot het land in april 2014 te verlaten. U verkreeg een visum voor Turkije, verbleef daar een viertal maanden en vernam dat K.(...) in beroep was gegaan tegen zijn veroordeling (arbeidsongeval) en daarop een veroordeling met uitstel kreeg. Eveneens vernam u dat de ouderen van de familie tot een verzoening waren gekomen, doch dit betrof niet uw neef en diens directe familie die het nog altijd op u hadden gemunt, net zoals leden van deze familie die in Algiers woonachtig waren. Verder vernam u hier dat vier mannen in het café naar u waren komen vragen, wie deze mannen zijn, dat weet u niet. U vernam dit van uw vader, namelijk toen u hem belde met de boodschap dat u terug wilde keren waarop deze u te verstaan gaf dat de situatie best zou kalmeren alvorens u kon terugkomen.

U reisde verder naar Bulgarije. Begin 2015 reisde u naar Servië en kwam via Hongarije, Oostenrijk naar Duitsland waar u asiel aanvraagde doch een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten waarna u naar Bulgarije werd teruggeleid. Vervolgens reisde u weer naar Frankrijk waar u op straat leefde, waarna u andermaal naar Duitsland ging en daar een viertal maanden bleef, u werd er opgevangen door een vriend. Uiteindelijk raadde een pastoor u aan naar Brussel te gaan omdat u Frans spreekt. Op 14 april 2016 hebt u dan hier asiel aangevraagd.

## **B. Motivering**

Na beide gehoren op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS 1 dd. 16/02/2017 en CGVS 2 dd. 27/03/2017) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Vooreerst geeft u aan dat u als christen sinds uw jeugd beledigd en gekleineerd werd en er dingen tegen u gezegd werden die niet aangenaam waren en u raakten. U stelt dat niet alleen u hier het slachtoffer van was, maar alle christenen. Deze door u aangehaalde feiten zijn op zich onvoldoende ernstig om hieruit een vrees in de zin van de Conventie af te leiden, temeer u zelf aangeeft hier geen rekening mee te houden gezien dit zo al was sinds uw jeugd en temeer u, gevraagd of het wat u betreft hier bij is gebleven, dit expliciet beaamt. Daarenboven geeft u aan in Algerije welgesteld te zijn geweest (Vragenlijst CGVS vraag 5; CGVS 2 p.3). De appreciatie dat u effectief met deze beledigingen kon leven en dit dus, alhoewel onaangenaam, geen al te grote impact op u had, blijkt ook uit het gegeven dat dit op zich blijkbaar nooit een reden was voor u om het land te verlaten.

Vervolgens verwijst u naar het gegeven dat de autoriteiten in 2012 gronden van uw grootvader hadden ingepalmd om er een fabriek en een parking op te zetten. Dient in dezer te worden opgemerkt dat de zaak voor de rechtbank kwam en uw familie in het gelijk werd gesteld. Jullie kregen jullie rechten terug en konden bovendien rekenen op een schadevergoeding. Uw ooms droegen hierna de verantwoordelijkheid over de gronden en u bemoeide zich er niet mee (CGVS 2 p.2-3). Uit de door u geschetste gang van zaken blijkt duidelijk dat het gerecht op een correcte manier zijn werk deed en jullie kregen waar jullie recht op hadden. U dan ook gevraagd of wat u betreft deze kwestie afgesloten is, beaamt u dit volmondig (CGVS 2 p.3). Ook wat betreft dit gegeven kan niet worden geconcludeerd dat dit voor u een aanzet was om het land te verlaten.

Wat betreft het incident in 2013 waarbij uw auto werd klemgereden en u werd mishandeld dienen volgende bemerkingen te worden gemaakt. Zo stelt u vooreerst te hebben gemeend dat uw neef betrokken was en u hem, nadat u was bekomen, geslagen hebt. U bood zich hierna aan bij de politie, vertelde wat er was gebeurd waarna de zaak, want uw neef had klacht tegen u neergelegd, voor de rechtbank kwam en u onschuldig werd bevonden (CGVS 1 p.9; CGVS p.4). Ook hieruit kan niet anders dan geconcludeerd worden dat u kon rekenen op een correcte rechtsgang.

Hierna zou uw neef aan vrienden te kennen hebben gegeven dat hij u zou doden. Ondanks het gegeven dat uw neef een alibi had, blijft u hem verdenken: u had zijn stem herkend en ongeveer een zevental jaar geleden had hij u bekeken met een blik die u niet aanstond. Hij is een Arabier, zo stelt u, mét een terrorist als vader die daarenboven een islamist is. Bovendien zou deze laatste u sinds 1993-1994 tot op

heden achter uw rug beledigd hebben en u zelfs openlijk bedreigd hebben (CGVS 2 p.4). Bij verschillende gelegenheden zou hij hebben geprobeerd u fysiek pijn te doen en na het handgemeen met zijn zoon in 2013 dreigde hij ermee u te doden. Ook diens andere zoon zou hierin betrokken zijn. De voorzitter van de dorpsraad zou hebben proberen te bemiddelen, doch enkel de ouderen aanvaardden deze poging tot verzoening, zo stelt u (CGVS 2 p.5). U gevraagd waarop u zich baseert om te stellen dat wat de jongere garde en de vader van uw neef betreft, dezen u nog steeds willen doden, antwoordt u 'ik ken die mensen, het zijn geen mensen van vertrouwen' (CGVS 2 p.5). Wat betreft deze door u beweerde gang van zaken dienen echter een aantal kanttekeningen te worden gemaakt. Zo is het vooreerst weinig overtuigend dat u ten overstaan van Dienst Vreemdelingenzaken, in kader van uw eerste gehoor, ook nooit maar enige allusie heeft gemaakt op het gegeven dat die vader een terrorist zou zijn met wie u al sinds lang gebrouilleerd was en hij u na het incident met zijn zoon, in een café zou hebben proberen aan te vallen. Evenmin hebt u allusie gemaakt op het gegeven dat deze persoon een arbeidsongeval had aangegrepen om u valselijk van mishandeling te beschuldigen. Gezien deze persoon en diens handelingen betrekking hebben op de kern van uw motieven kan dit bezwaarlijk overtuigen. Verder hebt u ook nagelaten ten aanzien van DVZ te vermelden dat u zich, na het voorval met die neef en na te hebben gehoord dat hun familie uit Algiers naar u op zoek was, tot uw vertrek ging verbergen bij vrienden (CGVS 2 p.4). Los van het feit dat het bezwaarlijk kan overtuigen dat u dit nooit eerder hebt vermeld, is het nog minder geloofwaardig dat u desondanks quasi iedere dag naar huis terug ging (CGVS 2 p.5). Uw verklaring dat u uw voorzorgen nam en soms 's nachts ging, kan totaal niet overtuigen daar het voor uw neef, uw oom en diens entourage geen al te grote moeite zou moeten hebben gekost om u daar op te sporen, dat hoeft allerm minst betoog. Uw mogelijke argumentatie om deze discrepanties te verschonen, meer bepaald dat u, alhoewel u het gehoor bij DVZ met een Arabisch sprekende tolk hebt gedaan maar u de taal niet genoeg machtig bent, kan niet overtuigen daar na lezing van het gehoorverslag van DVZ blijkt dat uw gehoor daar duidelijk en genuanceerd was en u toch wel gedetailleerd uw relaas hebt uiteengezet (Vragenlijst CGVS vraag 3 punt 7). Bijgevolg is er geen enkele valabele reden waarom u deze punten op zijn minst niet ten berde had kunnen brengen. Uit bovenstaande blijkt dan ook duidelijk dat u uw verklaringen op heel wat punten probeert aan te passen wat uw geloofwaardigheid zeker niet ten goede komt.

Wat betreft uw bewering dat begin 2014 brand werd gesticht in uw boerderij dient aangestipt dat u uitdrukkelijk aangeeft niet te weten wie hiervoor verantwoordelijk is noch de reden waarom dit is gebeurd, doch uw vader heeft klacht neergelegd en de zaak wordt onderzocht (CGVS 1 p.9; CGVS 2 p.7). Dezelfde opmerkingen kunnen gemaakt worden m.b.t. het vernietigen van de tarwe. Ook uit deze door u aangehaalde incidenten kan geen vrees in de zin van de Conventie worden afgeleid: u geeft duidelijk te kennen niets te weten over de reden of de daders, daarenboven hebben de autoriteiten de klacht in behandeling en gezien u en uw familie telkenmale zeer correct door justitie werden behandeld is er geen enkele reden waarom dit ook nu niet correct zou verlopen en u niet op hun verdere bescherming zou kunnen rekenen.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw paspoort en uw kaart kamer van landbouw. Deze stukken hebben betrekking op uw identiteit en beroep, gegevens die hier niet ter discussie staat. Drie medische attesten en 6 voorschriften, ook deze stukken op zich dienen niet te worden betwist daar er op zich niet hoeft te worden betwist dat u met iemand een aanvaring zou hebben gehad en hierbij gewond zou zijn geraakt, doch gezien het geheel van bovenstaande observaties kan er bezwaarlijk geloof worden gehecht aan het door u beschreven verdere verloop van deze problemen. De analyse van het labo voegt niets toe aan uw asielmotieven, net zomin als het medisch attest opgemaakt in België of het afsprakenblad van een dokter in Frankrijk, etensbonnen Frankrijk, treinticket Duitsland, envelop gericht aan uw vriendin in Duitsland. Het gerechtelijk dossier in kader van de landeigendoms kwestie werd in een bovenstaande paragraaf besproken. De internetartikels over de vervolgingen van bekeerlingen en protestanten in uw land van origine vermag gezien het geheel van bovenstaande observaties niet de appreciatie inzake uw dossier in positieve zin om te buigen, temeer deze stukken geen betrekking hebben op u persoonlijk. Het schrijven van uw moeder is ter uwen behoeven opgemaakt en heeft geen objectieve bewijswaarde. Verder een door u neergelegde print van een foto waaruit bezwaarlijk kan worden afgeleid wat hier op te zien is. Wat betreft het schrijven opgemaakt door een priester in Duitsland en waarin hij bevestigt dat u christen bent dient opgemerkt dat dit loutere gegeven hier niet ter discussie staat. Diens verdere verklaring dat u niet goed kon omgaan met uw situatie in Duitsland voegt niets toe aan uw motieven. De door u neergelegde stukken vermogen dan ook niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

## C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

### 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt hij een poging om de weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen. Hij formuleert zijn verweer als volgt: "(...) II.1.4 Verwerende partij stelt dat verzoekende partij haar vrees als christen in Algerije niet zou hebben aangetoond (...)

*Verzoekende partij heeft tijdens beide gehoren aangegeven dat zij van kleins af aan beledigd, mishandeld en gediscrimineerd werd omwille van haar geloof. Tevens betwist verwerende partij niet dat verzoekende partij christen (grieks orthodox) is en uit Algerije afkomstig is.*

*Verzoekende partij heeft erg lang de beledigingen en mishandelingen ondergaan, omdat zij geen andere keus had. De laatste jaren echter - met de opkomst van de islamitische staat en de radicalisering - is het geweld tegen christenen in een islamitisch land als Algerije erger en erger geworden.*

*Zo werd verzoekende partij in 2013 klemgereden, uit de wagen gesleurd, fysiek mishandeld en voor dood achtergelaten. Men maakte haar uit voor 'jood' en 'hond' (...)*

*Verzoekende partij is afkomstig uit een gemengd religieus gezin, haar moeder is moslima, haar vader Grieks-orthodox.*

*De familie langs de kant van haar moeder heeft verzoekende partij altijd slecht behandeld, omwille van haar religie. Nu de spanningen tussen christenen en islamisten groeien, worden deze familieleden meer en meer agressief. Verzoekende partij kan geen beroep doen op de politie om zich tegen deze mishandelingen te beschermen.*

*Ook binnen de familie van verzoekende partij zijn er extremisten, zoals haar neef en haar oom. zij hebben verzoekende partij verschillende keren bedreigd (...)*

*Verzoekende partij heeft haar problemen intern proberen op te lossen, met de hulp van de politie en de dorpsraad, maar er kwam geen verzoening. Het leven van verzoekende partij was in gevaar, waardoor zij geen andere uitweg zag dan te vluchten uit Algerije (...)*

*In Algerije worden de rechten van de christenen meer en meer beperkt, waardoor verzoekende partij zich niet kan beroepen om effectieve bescherming door de autoriteiten (...)*

*Verwerende partij kan dan ook niet beweren dat het leven van verzoekende partij niet in gevaar zou zijn omwille van haar religie.*

*II.1.5 Vervolgens verwijt verwerende partij verzoekende partij tijdens haar DVZ 'gehoor' niet te hebben gesproken over de jarenlange bedreigingen van de vader van haar neef.*

*Eerstens dient hier te worden opgemerkt dat verzoekende partij tijdens het 'DVZ gehoor' niet in haar eigen taal, Kabylisch, maar in het Arabisch werd gehoord. Zij kreeg te horen dat dat niet erg was, zoals zij de vragen begreep. Zij zou tijdens het CGVS gehoor vergezeld zijn door een tolk Kabylisch en zij zou dan alles gedetailleerd mogen vertellen. Verzoekende partij was zich van geen kwaad bewust en heeft het gehoor in het Arabisch afgelegd. Verwerende partij verwijt haarthans verschillende zaken aan te passen tijdens het DVZ gehoor. Welnu, de reden hiervoor is dat zij in eerste instantie NIET in de juiste taal werd gehoord, waardoor er verschillende fouten zijn gekropen in haar registratiegesprek bij de DVZ. zij moest het erg kort houden en het gehoor verliet in het Arabisch...*

*Dat verwerende partij klaarblijkelijk het belang van gehoord te worden in de juiste taal inziet, blijkt uit het CGVS gehoor, waarin zij verzoeken partij aanmaant het gesrek in het Kalybisch - Nederlands te voeren en niet in het frans te antwoorden op de vragen uit vrees anders bepaalde nuances en fouten te makn (...)*

*Verwerende partij ziet het belang in van gehoord te worden in de juiste taal bij het CGVS, maar minimaliseert de gevolgen van het feit dat verzoekende partij bij de DVZ in de verkeerde taal gehoord werd - meer nog zij gebruikt dat als argumenten tegen verzoekende partij?! Dit is niet ernstig.*

*Verzoekende partij werd mishandeld, bedreigd en gediscrimineerd in haar land van herkomst. In 2014 werd brand gesticht in haar boerderij - verzoekende partij vermoedt door islamisten - waardoor verzoekende partij niet langer veilig in Algerije kon blijven."*

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) hij aangeeft dat hij als christen sinds zijn jeugd beledigd en gekleineerd werd doch deze door hem aangehaalde feiten op zich onvoldoende ernstig zijn om hieruit een vrees in de zin van de Conventie af te leiden, temeer hij zelf aangeeft hier geen rekening mee te houden gezien dit zo al was sinds zijn jeugd en temeer hij, gevraagd of het wat hem betreft hier bij is gebleven, dit expliciet beaamt, hij bovendien aangeeft in Algerije welgesteld te zijn geweest en de appreciatie dat hij effectief met deze beledigingen kon leven en dit dus, alhoewel onaangenaam, geen al te grote impact op hem had, ook blijkt uit het gegeven dat dit op zich blijkbaar nooit een reden was voor hem om het land te verlaten, (ii) hij vervolgens verwijst naar het gegeven dat de autoriteiten in 2012 gronden van zijn grootvader hadden ingepalmd om er een fabriek en een parking op te zetten, doch deze zaak voor de rechtbank kwam, zijn familie in het gelijk werd gesteld, zij hun rechten terugkregen en bovendien konden rekenen op een schadevergoeding, waaruit duidelijk blijkt dat het gerecht op een correcte manier zijn werk deed en zij kregen waar zij recht op hadden, en ook wat betreft dit gegeven niet kan worden geconcludeerd dat dit voor hem een aanzet was om het land te verlaten, (iii) hij ook naar aanleiding van het incident in 2013 waarbij zijn auto werd klemgereden en hij werd mishandelend, waarna hij zijn neef die hij verdacht van betrokkenheid heeft geslagen en deze neef vervolgens klacht tegen hem had neergelegd, kon rekenen op een correcte rechtsgang, (iv) het weinig overtuigend is dat hij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken nooit maar enige allusie heeft gemaakt op het gegeven dat zijn oom een terrorist zou zijn met wie hij al sinds lang gebrouilleerd was en dat deze oom hem na het incident met zijn zoon in een café zou hebben proberen aan te vallen, dat hij evenmin allusie heeft gemaakt op het gegeven dat deze persoon een arbeidsongeval had aangegrepen om hem valselijk van mishandeling te beschuldigen en dat hij ook heeft nagelaten ten aanzien van DVZ te vermelden dat hij zich, na het voorval met zijn neef en na te hebben gehoord dat zijn familie uit Algiers naar hem op zoek was, tot zijn vertrek ging verbergen bij vrienden, het overigens nog minder geloofwaardig is dat hij desondanks quasi iedere dag naar huis terug ging daar het voor zijn neef, zijn oom en diens entourage geen al te grote moeite zou moeten hebben gekost om hem daar op te sporen, en zijn uitleg om deze discrepanties te verschonen, namelijk dat hij de Arabische taal niet genoeg machtig is, niet kan overtuigen daar na lezing van het gehoorverslag van DVZ blijkt dat zijn gehoor daar duidelijk en genuanceerd was en hij toch wel gedetailleerd zijn relaas heeft uiteengezet, (v) ook uit de brandstichting in zijn boerderij en het vernietigen van de tarwe geen vrees in de zin van de Conventie kan worden afgeleid gezien hij duidelijk te kennen geeft niets te weten over de reden of de daders, de autoriteiten bovendien de klacht in behandeling hebben en er, gezien hij en zijn familie telkenmale zeer correct door justitie werden behandeld, geen enkele reden is waarom dit ook nu niet correct zou verlopen en hij niet op hun verdere bescherming zou kunnen rekenen en (vi) de door hem neergelegde stukken niet vermogen bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen, zoals wordt toegelicht.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 5 juli 2017 (CG nr. 1613837), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze

instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.5. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Er kan slechts sprake zijn van vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag indien de ondergane of gevreesde feiten wegens hun aard of herhaald karakter voldoende ernstig zijn, ofwel omdat zij een ernstige inbreuk vormen op de mensenrechten, ofwel omdat zij de persoon die de inbreuk heeft ondergaan, alle gegevens van de zaak in aanmerking genomen, duidelijk beletten zijn leven in het land van herkomst verder te zetten. Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, waarnaar artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet verwijst, en artikel 48/5 van dezelfde wet stellen dat het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op zich niet volstaat tot de erkenning van de status van vluchteling doch

eveneens de voorwaarde dient vervuld te zijn dat het land van herkomst niet de nodige bescherming kan bieden. Luidens artikel 48/4, §1 van de Vreemdelingenwet kan ook de subsidiaire beschermingsstatus slechts worden toegekend aan de vreemdeling ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen. Artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 doeltreffend en van niet-tijdelijke aard moet zijn en in het algemeen wordt geboden wanneer *in casu* de staat redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treft, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Internationale bescherming kan dus slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming dient immers alle mogelijkheden tot bescherming uit te putten of aannemelijk te maken waarom hij geen enkel beroep kan doen op de nationale autoriteiten, zo niet kan het verzoek om internationale bescherming alleen op basis van dit motief ongegrond verklaard worden.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat verzoeker ten overstaan van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidelijk en ondubbelzinnig aangaf nooit problemen met zijn autoriteiten te hebben gekend (administratief dossier, stuk 8, p. 5) en dat nergens uit zijn verklaringen, de door hem neergelegde documenten of het verzoekschrift kan blijken dat het loutere feit christen te zijn in Algerije op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker haalt doorheen zijn opeenvolgende verklaringen en in het verzoekschrift weliswaar verschillende problemen aan die hij in de loop der jaren als christen in Algerije zou hebben gekend. In de mate aan deze problemen geloof wordt gehecht, dient echter te worden vastgesteld dat verzoeker blijkens zijn eigen verklaringen steeds beroep kon doen op de rechtsbescherming waarin de Algerijnse autoriteiten voorzien en dat hij het in bepaalde gevallen zelf niet nodig achtte om zich op deze bescherming te beroepen. Verzoeker poneert in het verzoekschrift dat hij zich niet kan beroepen op effectieve bescherming door zijn autoriteiten doch deze stelling, die overigens op geen enkele wijze wordt gestaafd door het in het verzoekschrift aangehaalde citaat uit het artikel *“Christenen in Algerije onder druk”*, valt echter niet te rijmen met de verklaringen zoals hij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd.

Verzoeker verklaarde vooreerst dat hij van jongs af aan, net als andere christenen, werd beledigd. Er werden dingen gezegd die niet aangenaam zijn, kwetsende dingen, die hem raakten. Verzoeker voegde hier echter meteen aan toe: *“maar ik hou er geen rekening mee, want het is sinds mijn jeugd”*. Hem de vraag gesteld *“Dus u hoort het van jongsaf aan en laat het daarbij?”* antwoordde verzoeker *“Ja, zo is het.”* (administratief dossier, stuk 5, p. 3). Uit deze verklaringen blijkt aldus dat de beledigingen, hoewel onaangenaam, geen al te grote impact op verzoeker hadden en dat hij deze beledigingen die jarenlang aan zijn adres werden geuit zelf onvoldoende zwaarwichtig achtte om in dit verband stappen te ondernemen. Uit niets blijkt overigens dat hij hiertoe niet de mogelijkheid had, noch dat hem desgevallend hulp en bescherming zouden worden ontzegd. Integendeel, zoals blijkt uit verzoekers verdere verklaringen werd hij als christen steeds correct behandeld door zowel politie als justitie en kon hij zich in geval van problemen steeds beroepen op de bescherming waarin de Algerijnse autoriteiten voorzien.

Zo verklaarde verzoeker dat in 2012 een stuk grond dat toebehoorde aan zijn grootvader werd ingepalmd door de autoriteiten om er een fabriek op te bouwen. Toen zijn grootvader uitleg ging vragen werd hij gedurende drie dagen gedetineerd waarop hij de schrik te pakken kreeg en in dezer geen verdere stappen meer ondernam. Na de dood van zijn grootvader bewerkten twee van verzoekers ooms de aanpalende gronden. Op een dag was verzoeker getuige van het gegeven dat de autoriteiten op de aanpalende grond een parking probeerden aan te leggen en bezig waren een afsluiting op te zetten. Zijn oom weigerde dit te laten doorgaan waarop hij door de veiligheidsagenten mishandeld werd. Verzoeker ging daarop zijn tractor halen en vernielde de afsluiting, waarna de fabrieksdirecteur klacht tegen hem neerlegde. De zaak kwam voor de rechter en verzoeker werd in het gelijk gesteld, hij en zijn familie kregen hun rechten terug en de tegenpartij diende een vergoeding te betalen. Hierna liet verzoeker de gronden over aan zijn ooms en was de zaak voor hem afgedaan (administratief dossier, stuk 5, p. 2-3).

Daargelaten het feit dat uit niets blijkt dat het conflict rond de gronden enig verband houdt met verzoekers religie, blijkt uit zijn verklaringen aldus duidelijk dat hij als christen kon rekenen op een correcte rechtsgang en dat hij en zijn familie kregen waar zij recht op hadden.

In september 2013 werd verzoeker blijkens zijn verklaringen klemgereden, uit de auto gesleurd, geslagen en uitgemaakt voor hond en jood. Verzoeker heeft geen idee wie zijn aanvallers waren, noch waarom hij werd geïdoleerd. Een voorbijrijdende auto merkte hem op en waarschuwde de gendarmes dat er een ongeval was gebeurd. De gendarmes zijn ter plaatse gekomen samen met militairen, de brandweer en een ambulance werd gebeld en verzoeker werd naar het ziekenhuis in Tizi Ouzou gebracht. Daar werd hij ondervraagd door de politie, er werd een proces-verbaal opgesteld en er werd een onderzoek ingesteld. Verzoeker bevestigde ten overstaan van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitdrukkelijk dat de autoriteiten de zaak ernstig nemen, dat er nog geen resultaat is in het onderzoek maar er steeds wordt gezocht naar zijn belagers en dat zijn dossier zich intussen bij de procureur bevindt (administratief dossier, stuk 5, p. 2-3 en stuk 8, p. 8-9). Uit verzoekers verklaringen blijkt dus opnieuw dat hij als christen wel degelijk toegang heeft tot de bescherming die door de Algerijnse autoriteiten wordt geboden en dat de autoriteiten hem ook de nodige bescherming willen bieden. De Raad merkt hierbij op dat het loutere feit dat er nog geen arrestaties werden verricht er geenszins op wijst dat de Algerijnse overheid onwillig of niet in staat zou zijn om bescherming te bieden in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, laat staan dat zulke onwil zou gebaseerd zijn op één van de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Verzoeker meende dat zijn neef, wiens stem hij dacht te hebben herkend, betrokken was bij voormeld incident. Hij ging met hem spreken, maar niettegenstaande zijn neef hem verzekerde dat hij op het moment van de feiten aan het werk was in de fabriek en bijgevolg onschuldig was, sloeg verzoeker hem waarop hij met een deel van de familie problemen kreeg omdat hij zijn neef valselijk beschuldigd had. Deze neef legde klacht tegen hem neer. Verzoeker stelde aanvankelijk dat hij zich zelf is gaan aanbieden bij de politie, dat er een proces-verbaal werd opgesteld *“en dat was het”*. Tijdens het tweede gehoor verklaarde hij dat de zaak voor het gerecht werd gebracht maar dat hij onschuldig werd bevonden. De familie en in het bijzonder zijn oom K., de vader van zijn neef, die volgens verzoeker een terrorist was, wilde zich echter wreken. K. dreigde ermee hem te doden en zijn leven te vernielen. Verzoeker vernam ook dat familie van hem uit Algiers naar hem op zoek was. Nadat hij zijn neef had geslagen is diens familie gewapend naar het dorp gekomen om verzoeker te zoeken. De chef van de dorpsraad heeft verzoening gevraagd maar zij wilden verzoeker niet vergeven. In deze periode heeft K. verzoeker ook aangevallen in een café. Verzoeker verklaarde in verband met dit incident *“de mensen kwamen tussen en ik vergaf hem”*. Verzoekers problemen met deze K. dateren volgens hem overigens reeds van begin jaren '90. Sinds die tijd beledigde en bekritiseerde hij verzoeker, bedreigde hij hem en probeerde hij hem fysiek aan te vallen. Uit respect voor zijn familie liet verzoeker na klacht neer te leggen tegen K. (administratief dossier, stuk 5, p. 3-5 en stuk 8, p. 8-9 en p. 11). Verzoeker kan van de Algerijnse autoriteiten echter niet verwachten dat ze hem beschermen tegen de bedreigen die werden geuit door K. wanneer hij zelf nalaat om bescherming te verzoeken.

Ongeveer een maand later, begin 2014, diende deze K. echter klacht in tegen verzoeker. Hij gebruikte een arbeidsongeval als voorwendsel om verzoeker van mishandeling te kunnen betichten en staaft deze klacht aan de hand van een attest dat hij van een gerechtsdokter had gekregen. Toen de zaak voor de procureur kwam, oordeelde deze dat verzoeker hem niet verwond had, doch dat het een arbeidsongeval betrof en K. zich van een frauduleus document had bediend waarop hij tot zes maanden detentie werd veroordeeld. In beroep verkreeg K. een veroordeling met uitstel zodat hij niet naar de gevangenis moest (administratief dossier, stuk 5, p. 5-6). Opnieuw dient aldus te worden vastgesteld dat verzoeker als christen kon rekenen op een eerlijke en correcte rechtsgang.

Begin 2014 werd verzoekers garage en boerderij aangevallen en in brand gestoken. De politie kwam ter plaatse om de nodige vaststellingen te doen. Verzoeker weet niet wie hiervoor verantwoordelijk is en heeft de zaak in handen van zijn vader gegeven, die klacht neerlegde. De zaak is nog steeds in behandeling. Nadien werden ook nog een aantal hectare tarwe in brand gestoken. Verzoekers broer stapte naar het gerecht en legde klacht tegen twee personen neer, doch meer details hieromtrent heeft verzoeker niet (administratief dossier, stuk 5, p. 6-7 en stuk 8, p. 9-10). Ook met betrekking tot deze incidenten kan dus geenszins worden gesteld dat de Algerijnse autoriteiten niet bereid of niet in staat zouden zijn om bescherming te bieden zoals bepaald in artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt hierbij nog op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit

begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Tijdens zijn verblijf in Turkije vernam verzoeker nog dat vier mannen in het café naar hem zijn komen vragen. Het waren geen mensen die vertrouwen inboezemden en zijn broer ging dit melden bij de politie. Verzoeker weet niet wie de mannen zijn of waarom ze naar hem op zoek zijn (administratief dossier, stuk 5, p. 6). In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker zich in geval van problemen kon richten tot politie en justitie en dat zijn klachten steeds ernstig werden genomen en een onderzoek werd gevoerd, is er geen enkele reden om te veronderstellen dat verzoeker in geval van gebeurlijke problemen met deze onbekende mannen niet opnieuw zou kunnen rekenen op hulp van en/of bescherming door de Algerijnse politie en justitie.

Daargelaten de vraag of de door verzoeker aangehaalde problemen op zich voldoende zwaarwichtig kunnen worden geacht om in zijn hoofde gewag te maken van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, besluit de Raad gelet op het voorgaande dat verzoeker, die zo weze herhaald expliciet verklaarde nooit problemen met zijn autoriteiten te hebben gekend en uit wiens verklaringen ontegensprekelijk blijkt dat hij als christen wel degelijk beroep kon/kan doen op de rechtsbescherming waarin de Algerijnse autoriteiten voorzien, niet aannemelijk maakt dat hij de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, waarnaar verwezen wordt in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of omwille van een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De door verzoeker neergelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan dit besluit. Zijn paspoort en zijn kaart kamer van landbouw hebben slechts betrekking op zijn identiteit en beroep, gegevens welke in het voormelde niet worden betwist. De drie medische attesten en 6 voorschriften kunnen louter aantonen dat verzoeker met iemand een aanvaring zou hebben gehad en hierbij gewond zou zijn geraakt. Deze stukken doen echter niets af aan het geheel van bovenstaande observaties, waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker zich als christen kon beroepen op de bescherming waarin de Algerijnse autoriteiten voorzien. Ook het gerechtelijk dossier in het kader van de landeigendoms kwestie toont dit overigens aan. De analyse van het labo voegt niets wezenlijks toe voor de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming, net zomin als het medisch attest opgemaakt in België of het afsprakenblad van een dokter in Frankrijk, de etensbonnen uit Frankrijk, het treinticket Duitsland en de enveloppe gericht aan zijn vriendin in Duitsland. De internetartikels over de vervolgingen van bekeerlingen en protestanten in Algerije kunnen evenmin een ander licht werpen op het geheel van bovenstaande vaststellingen en overwegingen, temeer verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat hij persoonlijk nooit problemen met de autoriteiten heeft gekend. Het schrijven van verzoekers moeder is ter zijnen behoeven opgemaakt en heeft geen objectieve bewijswaarde. De print van een foto is dusdanig onduidelijk dat niet kan worden afgeleid wat hier op te zien is. Wat betreft het schrijven opgemaakt door een priester in Duitsland en waarin hij bevestigt dat verzoeker christen is, dient opgemerkt dat dit loutere gegeven niet ter discussie staat. Zoals blijkt uit wat voorafgaat kan in hoofde van verzoeker echter geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of reëel risico op het lijden van ernstige schade worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij in Algerije tot de christelijke geloofsgemeenschap behoort. De verdere verklaring van de priester dat verzoeker niet goed kon omgaan met zijn situatie in Duitsland voegt niets toe aan zijn asielmotieven.

In de mate verzoekende partij stelt dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd gehoord in haar taal, namelijk het Kabylisch, kan de Raad slechts vaststellen dat zij bij haar verzoek om internationale bescherming gevraagd heeft om de bijstand van een tolk Arabisch. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij twee keer werd gehoord bij het Commissariaat-generaal en dat er in wezen geen sprake is van tegenstrijdigheden in haar verschillende verklaringen, doch wel dat zij bepaalde zaken niet eerder meldde.

2.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.7. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen teneinde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe te laten de nodige

bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS